Προς υποψήφιους μεταλλαγμένους (Περιοδικό «Όσιος Νίκων ο "Μετανοείτε"»)

Categories : ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Date : 31 Ιανουαρίου, 2007

Μα τι είναι αυτή η κατάστασι που συμβαίνει, τέλος πάντων; Ποιος θα εξηγήση τι γίνεται; Μια ματιά γύρω μας και θα αντιληφθούμε μια περίεργη ατμόσφαιρα, ένα αλλόκοτο αίσθημα να μας κυκλώνη. Αναρωτιέμαι αν είναι εύκολο να εξηγήσουμε τι συμβαίνει, αλλά δεν πρέπει να είναι και δύσκολο, αφού ακούγονται τόσες ερμηνείες. Μερικοί, λένε, ότι φταίνε οι μεταλλαγμένες τροφές, άλλοι το φαινόμενο του θερμοκηπίου, άλλοι η σειρά των αστέρων, άλλοι το ένα, άλλοι το άλλο. Συναντάς τις πιο περίεργες σκέψεις, τα πιο περίεργα συναισθήματα. Όλα όσα αφορούν τη ζωή μας, καλά και κακά, όμορφα κι άσχημα, αλήθειες και ψέμματα, όλα συμπλέκονται. Όλα ανακατεμένα, όλα αγκαλιασμένα χορεύουν τρελά μέσα μας. Νοιώθουμε συγχρόνως χαρούμενοι, λυπημένοι, ζαλισμένοι, μπερδεμένοι, κάποτε και τελείως χαμένοι. Από τη μία καταλαβαίνουμε ότι μπορούμε να απολαμβάνουμε τα πάντα και δεν αφήνουμε ευκαιρία να πάη χαμένη... αρκεί να γεμίζη ο χρόνος μας χαρά. Από την άλλη, μια υπόγεια κατάθλιψη ψιλομασάει το μέσα μας. Εμείς, όμως, ντυνόμαστε πολύ καλά, συνεχίζουμε να τρώμε, να πίνουμε και του πουλιού το γάλα. Έχουμε άφθονη πληροφόρησι, ανέσεις, τα πάντα, μέσω του πάντοτε ενεργοποιημένου κινητού μας. Όλα μας κάνουν να δείχνουμε ικανοποιημένοι. Και δε σταματάμε να διασκεδάζουμε αφάνταστα, κυβερνώντας παντού κι από παντού μέσα από αμέτρητα πληκτρολόγια και καταπληκτικές οθόνες. Αλλά, ρίχνοντας κλεφτές ματιές μέσα μας συναντάμε πάλι αυτό το ενοχλητικό κενό να μας χαλάη. Κι ενώ γελάμε δυνατά, ενώ φαινόμαστε ότι απολαμβάνουμε τη ζωή με την παρέα μας... η ψυχή μας δεν συμμετέχει. Κι αντί να γεμίζη, αδειάζη. Όσο πιο πολλά αγαθά, όσο πιο πολλές ανέσεις, όσο πιο πολύ φορτίζεται το συνεχώς απασχολημένο κινητό μας, τόσο πιο άδεια, πιο αδύναμη, περισσότερο ναρκωμένη γονατίζει η ψυχή. Κι ενώ οι ειδικοί υπόσχονται απόλυτη κάλυψι αναγκών της ζωής σε τρόφιμα, αδυνάτισμα, ευτυχία, εμείς, ακολουθώντας κατά γράμμα τις εντολές, νοιώθουμε όλο και περισσότερη ανασφάλεια. Όντως, κάτι σημαντικό πρέπει να φταίη στο λειτουργικό μας σύστημα...

Παράλληλα γύρω τα πάντα αλλάζουν. Οι τόποι, τα πράγματα, τα πρόσωπα, η ίδια η ζωή. Βλέπουμε εφημερίδες που διαβάζαμε, παλιές φωτογραφίες, και νομίζουμε ότι έχουν περάσει αιώνες. Όλα τρέχουν με ιλιγγιώδη ταχύτητα, ενώ εμείς ακολουθώντας, κάπου χανόμαστε. Κι όσο καταλαβαίνουμε αυτή την ανακολουθία στη ζωή μας, τόσο πιο πολύ ανησυχούμε, γιατί δεν είναι εύκολο να προβλέψης εξελίξεις. Και τρομάζουμε συνειδητοποιώντας τον συνεχή περιορισμό των προσωπικών μας ελευθεριών. Ακούμε να λιγοστεύουν, μέρα με τη μέρα, οι αναπνοές

της ελευθερίας. Μεταλλαγμένη κι αυτή, παίρνει σιγά σιγά τη θέσι της μέσα στα Μουσεία, που φιλοξενούν όλα τα περασμένα μεγαλεία και διηγώντας την θα κλαις. Εν ονόματι της καλύτερης προστασίας μας, προστίθενται παντού όλο και περισσότερες κάμερες. Όλο και περισσότεροι δορυφόροι, όλο και καλύτερης γενιάς κινητά τηλέφωνα, που άγρυπνα μας εξυπηρετούν, αλλά παράλληλα με τη δική μας υψηλή χρηματική συνδρομή άγρυπνα μας παρακολουθούν. Βλέπουμε τα μέτρα παγκόσμιας προστασίας που λαμβάνονται να γίνονται πιο τρομακτικά κι από αυτήν την ίδια την τρομοκρατία... Η τρομοκρατία, που επίσημα φοβόμαστε, ήδη άρχισε να φαντάζη πολύ αδύναμη, μπροστά στη γιγάντια πλανητική τεχνολογία των ανωνύμων ασφαλιστών μας... Τελικά, ο φόβος για την τρομοκρατία πρέπει να είναι η καλύτερη μάσκα που θα μπορούσε ποτέ να κατασκευασθή, προκειμένου να παρουσιάζεται ο λύκος σαν ποιμένας, ώστε να πλανώνται τα πρόβατα και να ανοίγουν με εμπιστοσύνη τη πόρτα στο μαντρί...
Πώς, αλήθεια, να νοιώθουμε καλά μέσα μας, όταν γύρω μας συμβαίνουν όλα αυτά; Όταν αισθάνεσαι εγκλωβισμένος μέσα σ' ένα πελώριο δορυφορικό δίχτυ που σε παρακολουθή σαν έναν εν δυνάμει τρομοκράτη; Όταν όπου και αν σταθής εάν δεν σε βλέπουν, τουλάχιστον σε ακούν; Όταν χάνεται η εμπιστοσύνη σου σ' όλους τους θεσμικούς καθοδηγητές; Όταν η εικόνα του ανθρώπου έχει αλλοιωθεί; Όταν χάνεται η κοινή λογική, άρα και κάθε ουσιαστική προϋπόθεσι για διάλογο κι επικοινωνία; Όταν την ανθρώπινη ζεστασιά τη συναντάς, πια, στα διηγήματα και τις λιγοστές ποιοτικές κινηματογραφικές ταινίες; Τί έχει να σου προσφέρη η παράστασι της σημερινής ζωής, όταν όλο και περισσότεροι υλοποιούν αθέμιτα συμφέροντα και κτηνώδεις φαντασιώσεις; Τί να τα κάνης τα υλικά αγαθά, ακόμα και αν είσαι νόμιμος κάτοχός τους, όταν λείπουν οι άνθρωποι; Με ποιόν θα κοινωνήσεις και τι θα σ' αγαπήση; Μήπως τα αποκτηθέντα ακίνητα, τα αυτοκίνητα, τα χρήματα ή η συναισθηματική νοημοσύνη των υπολογιστών; Αλλά και πλούσιος να μην είσαι, το ίδιο κάνει, γιατί, σήμερα, όλοι μπορούν να αποκτήσουν αγαθά. Όμως με τί καρδιά να απολαύσης το άνετο κι απίθανα εξοπλισμένο σπίτι σου, όταν για να το εξοφλήσης αναγκάζεσαι να δουλεύης σ' όλη σου τη ζωή με το άγχος μη τυχόν και χάσης τη δουλειά σου, μην αρρωστήσης ή μήπως προλάβης και πεθάνης κι αντί γι' άλλη κληρονομιά αφήσης στους δικούς σου χρέη; Ωραίο και τ' αυτοκίνητό σου, αλλά κι αυτό μέχρι να γίνη δικό σου νοικιασμένο είναι και διπλοπληρωμένο. Με συνεχή φόβο μη το τρακάρης και τη ψυχολογική καταδυναστεία των επιτοκίων της αποπληρωμής. Και προκειμένου ν' απολαμβάνης περιττά αγαθά δανείζεσαι, ξεπληρώνοντάς τα με το αίμα σου, τον ιδρώτα σου και την υπόληψί σου, καταντώντας ισόβιος αιχμάλωτος του άγχους, της ψυχικής ανασφάλειας και της κατάθλιψης. Γιατί όλα αυτά που σήμερα απολαμβάνουμε δεν είναι, παρά οι κτύποι μιας ωρολογιακής βόμβας μεταλλαγμένης σε νεράιδα του παραμυθιού.
Φυσικά όλα τα παραπάνω ως αφορμές προβληματισμού, αφορούν όσους θέλουν ν' αντιστέκονται κι αρνούνται να υποταχθούν στο μοντέλο αυτό των υποψηφίων μεταλλαγμένων πολιτών. Σ' αυτούς που αρνούνται να θυσιάσουν στο βωμό της πλεονεξίας και του αυτοκαταστροφικού εγωισμού. Κι εμείς θέλουμε ν' ανήκουμε σ'

αυτούς. Γι' αυτό κι ας πάμε αντίθετα στο ρεύμα. Ας ταπεινώσουμε θεραπευτικά την ψυχή ενώπιον του εαυτού μας, των συνανθρώπων μας, του Θεού. Κι ας κάνουμε ελεύθερα την κίνησι επιστροφής στο Πατρικό μας Σπίτι. Γιατί είναι ο μοναδικός χώρος που κρατιέται αληθινός μέσα στην ανάγκη και τη Χάρι του Θεού.
Μην απογοητευόμαστε από τα σκάνδαλα, ένεκα ανθρωπίνων μεταπτωτικών αδυναμιών. Ας επιστρέψουμε ταπεινά στο Σπίτι του Πατέρα. Μόνο κοντά Του θα παραμείνουμε άνθρωποι. Άνθρωποι κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσίν Του. Τί άλλο θέλουμε; Πού αλλού θα βρούμε καλύτερη πληροφόρησι για την αλήθεια; Περισσότερο καθαρό προβληματισμό που εν αγάπη θα σέβεται την ελευθερία μας; Κι ο σωστός προβληματισμός είναι συγχρόνως η πιο ελπιδοφόρα μορφή θεραπείας. Στην Ιατρική επιστήμη, λένε, ότι δεν υπάρχουν ασθένειες, αλλά ασθενείς, έτσι και κάθε σωστά προβληματισμένος αδελφός που έρχεται στο Μεγάλο Νοσοκομείο, την Εκκλησία, μπορεί να έχη τη δική του ιστορία, αλλά και τη δική του εν Χριστώ θεραπεία...

ΑΜΦΙΑΝΟΣ

(Περιοδικόν δράσεων και Πνευματικής Οικοδομής της Ιεράς Μητροπόλεως Μονεμβασίας και Σπάρτης, τ. 146, Απρ.- Μαι -Ιούνιος 2004)